

[Finansministeren.]

som vi allerede har haft en Forhandling om dèr. Det ærede Medlem mente, at Opstillingen med Hensyn til Udmøntningen af Skillemønt skulde overføres til § 26 som en Formueudgift paa Grund af sin ganske særlige og svingende Beskaffenhed. Jeg har en anden Mening om dette. Jeg mener, at naar vi opfører Mønten som en erhvervsdrivende Institution, saaledes som vi jo skal efter de af Rigsdagen godkendte Regler, maa nødvendigvis Fortjenesten paa Udmøntning af Skillemønt opføres som Indtægt for Mønten; Mønten har overhovedet ingen anden væsentligere Indtægt end den — den har en lille Indtægt ved Udmøntning af Guldmønt, men det er forsvindende, Hovedindtægten er naturligvis Fortjenesten ved Udmøntning af Skillemønt. Det, synes jeg, ligger i de nye Regnskabsregler, og det er for øvrigt noget, man altid har gjort, opført det som en Indtægt for Mønten.

Jeg giver naturligvis det ærede Medlem Ret i, at det er kedeligt, at der her fremkommer saa overordentlig svingende Beløb. Det ærede Medlem udtalte i Finansudvalget sin Forbavelse over, at Nationalbanken kunde skønne saa forskelligt til de forskellige Tider, for oprindelig havde Nationalbanken rekvireret et ganske betydeligt Beløb af Skillemønt, og det var der taget Hensyn til ved Affattelsen af Finanslovforslaget. Senere er Nationalbanken imidlertid kommet til den Opfattelse, at der ikke var Brug for mere Skillemønt, undtagen paa et ganske enkelt Omraade, nemlig med Hensyn til Bronzeskillemønt, og den tjener Mønten desværre meget lidt paa.

Men der er i og for sig ikke noget, synes jeg, at bebrejde Nationalbanken. Naar Nationalbanken, som til Stadighed modtager Indberetninger om disse Forhold og stadig følger dem nøjagtigt, er kommet til en Opfattelse forskellig fra den tidligere, saa synes jeg, det er Nationalbankens Pligt at meddele Finansministeriet det, saaledes at der ikke bliver udmøntet Skillemønt, naar der ikke er Brug derfor.

Justitsministeren (Rytter): Det ærede Medlem Hr. Andreasen rettede to Spørgsmaal til mig: Det ene angik Forlængelsen af Varelotteriets Koncession, og det ærede Medlem henstillede til mig, at det Overskud, der fremkommer, blev fordelt paa en noget anden Maade end hidtil, idet han i denne Forbindelse navnlig henlede Opmærksomheden paa Vaabenbrødrenes Forening. Jeg skal herom blot sige, at jeg, inden jeg for-

handlede med Finansudvalget desangaaende, allerede i Henhold til den gældende Lotterilov havde tilsagt Forlængelse af Koncessionen paa visse Betingelser, men saafremt disse Betingelser bliver iagttaget, er der ikke noget i Vejen for, at der kan ske en lille Ændring med Hensyn til de Foreninger, der faar dette Tilskud; hvis der skulde fremkomme for Finansudvalget noget Ønske i den Retning, vil man altid kunne tage dette Spørgsmaal op, uanset at Koncessionen nu bliver forlænget. Jeg haaber, at dette Svar er tilfredsstillende.

Det ærede Medlem var dernæst inde paa en Kritik af de høje Likvidationshonorarer. Jeg blev lidt forbavset over den Maade, hvorpaa det ærede Medlem angreb et andet æret Medlem her i Tinget, fordi denne rettede et rent faktisk Tal. Naar man fører et Angreb, er det dog godt, synes jeg, at de Tal, man nævner, er rigtige, og man kan jo ikke bestride, at der er dog nogen Forskel paa et Honorar paa 375 000 Kr., naar Aktivmassen er 1 Mill. Kr., og naar Aktivmassen er 7 237 189 Kr. 59 Ø. Dette lader jeg nu imidlertid ligge, jeg vilde blot i det ærede Medlems Sted have takket det andet ærede Medlem, fordi han kom med denne faktiske Oplysning. Hvad selve det Angreb, det ærede Medlem førte, angaar, er der derimod ikke nogen Unighed imellem det ærede Medlem og mig, og jeg kunde tænke mig heller ikke imellem det andet ærede Medlem og mig. Ogsaa jeg finder den Honorarberegning, der her er sket, fuldstændig forkert, og det forbavser mig noget, at den Mand, som ellers optræder som den store Kritiker og Revser af Samfundsforholdene her i Landet, ikke er optraadt noget mere kritisk overfor sig selv, end det synes at være Tilfældet i disse Sager.

Jeg synes imidlertid ikke, det ærede Medlem Hr. Andreasen tilstrækkeligt vejledede den offentlige Mening i saa Henseende, og derfor vil jeg søge at gøre det. Jeg fik det Indtryk af det ærede Medlems Udtalelser, at det var ligesom Skifteretten var med heri, og det bliver jo altid noget værre, naar man ser Statsmyndigheder blandet ind i den Slags. Men saadan er Forholdet heller ikke. Hvem er det nemlig, der har valgt disse Herrer til Likvidatorer? Det er ikke de offentlige Myndigheder, det er Kreditorerne selv, der har valgt dem, og det er Kreditorerne, det gaar ud over, og som maa betale disse store Honorarer. Det er ikke Skifteretten, der har valgt disse Mennesker til at være Likvidatorer, Skifteretten har ikke noget med det at gøre; Skifteretten har kun med Dødsboer at gøre,